

Posudek vedoucího diplomové práce

Veronika Špátová: Jaderná energetika pohledem České televize

Diplomová práce Veroniky Špátové se zabývá tím, jak Česká televize, v souvislosti s havárií v japonské jaderné elektrárně Fukušima, zobrazovala v letech 2010 až 2012 jadernou energetiku. Autorka si vybrala aktuální téma, které je vzhledem k zaměření katedry relevantní.

Práce je klasicky strukturovaná, má úvod, teoretickou a empirickou část a závěr. Po formální a grafické stránce je pečlivě zpracovaná a v tomto ohledu splňuje všechny náležitosti.

Po úvodu, v kterém autorka přibližuje téma, kterému se v práci věnuje, následuje část, ve které popisuje havárii v Fukušimě. Tato část je velice pěkně a pečlivě zpracovaná, a je třeba ocenit, že autorka vychází ze zahraniční odborné literatury, nikoliv z novinových článků, jak by se možná nabízelo, a pro nezasvěceného čtenáře poskytuje kvalitní rešerši celého problému.

Po tomto úvodu do tématu následuje teoretická část, ve které se autorka zaměřuje jednak na mediální teorie, a pak na jadernou energetiku. Z mediální teorie přibližuje zejména ty, které se týkají její práce, a které pak následně využívá v empirii, tj. zpravodajství, objektivita, zdroje zpráv, zpravodajské hodnoty, nastolování agendy či rámování. Tato část je na to, co si autorka stanovila, zpracována poměrně dobře a v dostatečném rozsahu, snad s výjimkou teorie rámování, která by si asi zasloužila trochu podrobnější výklad.

V následujících pasážích teoretické části autorka zpracovává téma jaderné energetiky a to nejprve ve společenských souvislostech z hlediska environmentálních, ale i sociálních a politických rizik. Tady je třeba ocenit, že autorka tyto pasáže do práce zahrnuje a reflektovala tak, že problematika jaderné energetiky není jenom téma výlučně expertní, ale v zásadě také (a především) politické. K této dobře zpracované části mám přesto jednu menší a jednu větší

výhradu. Autorka vychází mj. z práce Ulricha Becka a jeho konceptu rizikové společnosti, který ale interpretuje až příliš nekriticky a neproblematicky. Tolik ta menší výhrada. Ta větší se pak týká toho, jak autorka interpretuje, či spíše dezinterpretuje vztah sociologa Michaela Bella k teorii racionální volby. Ve skutečnosti je to přesně naopak, než autorka v práci popisuje.

Určitou výhradu pak mám i k té části, která se věnuje politicko-společenským aspektům jaderné energetiky v České republice. Celá pasáž o Dukovanech je postavena především na zdrojích ČEZu a autorech profesně „spřízněných“ s jadernou energetikou, doplněných o jediný odborný, sociálně-vědní text politologa Ondřeje Císaře. Očekával bych tu bohatší práci s „nezávislejšími“ zdroji, kterou autorka prokázala v části o Fukušimě. Autorka se také možná až příliš podrobně věnuje popisu sporů o výstavbu JE Temelín, což pro její empirickou část není zase tak důležité.

Nicméně shrnuto, v teoretické části autorka prokázala, schopnost práce s odbornou literaturou, a to i zahraniční, zpracovala ji poměrně značné množství. Teoretická práce poskytuje dostatečné podklady pro empirický výzkum.

Po teoretické tak následuje část empirická. Autorka si stanovuje poměrně jasné hypotézy a výzkumné otázky, na které se snaží odpovědět především kvantitativní obsahovou analýzou, doplněnou o rámcovou analýzu. Předem je třeba říci, že autorka svůj úkol zvládla, ale mám k provedení určité výhrady.

Jednak popis kódovací knihy je až příliš stručný, a tak není vždy zcela jasné, jak dané proměnné autorka konstruovala. Kódovací manuál, která má dvě stě proměnných zkrátka nelze „odbýt“ na polovině stránky.

Podobně stručné jsou ale i její analytické popisy, které jsou někdy až příliš popisné. Např. v kapitole 4.3.3. Obraz japonské havárie ve zpravodajství ČT se čtenář o onom obraz v podstatě až tak moc nedozví a nepomůže mu ani Graf. 2. Kvantitativní obsahová analýza nespočívá pouze v tom, že popíšeme graf či tabulku, ale i v tom, že to za pomoci teorií nějakým způsobem interpretujeme a nezůstáváme u strohého popisu čísel. Autorka se o to na pár místech opravdu pokouší, např. str. 76 s autorem Cottlem nebo v části o zpravodajských hodnotách na str. 77 až 80, a právě v těchto pasážích začíná být práce opravdu zajímavá a přínosná.

Kapitola diskuse je možná trochu nadbytečná, protože v ní není nic nového. V závěru autorka shrnuje svá zjištění a zodpovídá na hypotézy a výzkumné otázky.

Celkové hodnocení:

Diplomová práce Veroniky Špátové je logicky strukturovaná, psaná čtivým stylem. Autorka prokázala, že si osvojila způsob akademické práce (metodologii výzkumu, odborný styl psaní, práci s literaturou, atd.). Autorka prokázala schopnost samostatné práce. V práci se sice nevyvarovala drobných překlepů a chyb, ale na druhé straně grafická úprava, tabulky a práce s literaturou jsou pečlivě zpracované. Vzhledem k určitým, výše uvedeným výhradám, navrhuji jako známku **velmi dobře**, v bodovém rozmezí 13 – 15 bodů.

V Praze 14.6. 2014

Mgr. Et Mgr. Arnošt Novák